

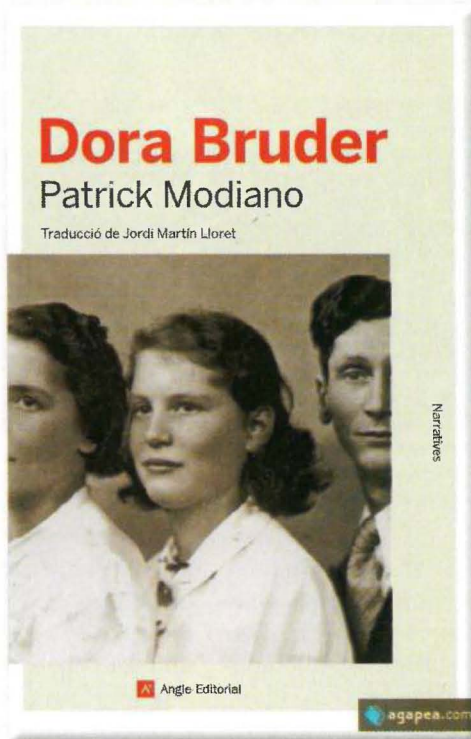

El Sagrat Cor de Maria

Dora Bruder, de Patrick Modiano, és una novel·la molt característica de l'autor, una de les més excel·lents. Al lector desprevingut li sorprendrà la forma de narrar del novel·lista perquè es tracta d'una recerca sobre una noia jove, jueva, internada en una escola, el Sagrat Cor, en el temps de l'ocupació alemanya a París que, un diumenge fred i trist, escapa de l'internat. I desapareix per sempre més.

Fins aquí el misteri. La novel·la és la recerca d'aquesta noia, i potser una altra novel·la sobre el París perifèric del temps de l'ocupació. En la recerca se'n dedueix una doble biografia, la del novel·lista, que també cursà els estudis durant l'adolescència en un internat, i indaga els carrers i llocs on va viure i, el de la Dora Bruder, de la qual el novel·lista només llegeix una nota sobre la seua desaparició, escrita per un periodista anònim, que aconseguí retratar aquesta dona als catorze anys de la seua existència.

Per mi, la novel·la de Modiano se situa en la zona poètica de l'absència: el que no hi és i, això no obstant, ha estat, i en algun sentit, encara ressona. La recerca de Dora és el buit, en l'absent. El lector en queda fascinat. La nota del *París-Soir* del 31 de desembre de 1941 és la prova més clara de l'existència de Dora Bruder, cosa que honora el perio-

↓ **MODIANO ESCRIU UNA BIOGRAFIA INDIRECTA SOBRE LA SEUA JOVENTUT A PARTIR DE LA DESAPARICIÓ D'UNA NOIA A PARÍS**

disme. En les recerques de les vides estroncades, vides de dones joves, jueves sense consciència de llur religió, el recercador acaba tenint més paper que no pas el recercat. És un detectiu sense pipa ni estimulants intel·lectuals.

Quan el novel·lista s'adapta sentimentalment a la seua recerca sense voler carregar de parauleria sobrant el text, la novel·la és tan fina, que

acaba sent un trepig de passes un diumenge a la nit d'un dia de desembre.

El que no deixa de ser seductor és com un novel·lista com Patrick Modiano sigui capaç de seduir-nos, amb només una intuïció, uns polícies sense nom ni rostre, una nota en l'edició de nit del diari *París-Soir*. En aquest punt, els diaris, amb la seua impressió gràfica i econòmica en mots, acaba donant crèdit a allò que només eren parleries i romanços a la vora el foc, deliris o obllits. Se'n diu novel·la, però és biografia; se'n diu novel·la, però es denuncia del que és sentit com a normal, i només és un assassinat, se'n diu novel·la però és poesia, la forma d'atrapar per escrit una sensació que s'esmuny.

Entenc que la literatura popular cinematogràfica en què hom paga una entrada vulgui ser tan feliçment explícita, o vertiginosament atractiva de suspens, i acabi amb un deliciós final feliç, somrient, en què els bons són premiats i els dolents engarjolats, altrament i preguntes: sóc un beneit si he pagat vint euros i el que m'ofereixen és un somni de vida que es fon per un carreró de París?